

Jaume Berdoy, el mossèn que no es donava per satisfet fins que no hi havia una implicació plena de tots

Dc, 22/02/2017 per Catalunya Religió

(Josep Maria Domingo. Vicari Episcopal a Sant Feliu de Llobregat) Són moltes les persones que aquests dies estan commogudes per [la mort](#) del capellà i amic **Jaume Berdoy**, rector de Santa Maria de Vilafranca del Penedès i vicari general del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Persones que podrien aportar el seu testimoni d'amistat, de companyonia, de guiatge en el camí de la vida cristiana. Segur que molts ho aniran fent, amb el segell d'una amistat conreada al llarg de molt anys i en els diversos llocs on ell ha servit. El Sitges natal, Olesa de Montserrat, Piera i Capellades, Martorell, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca... De fet, interiorment, tots els seus amics i feligresos i persones vinculades estem fent aquest exercici difícil d'encaixar la notícia i alhora de valorar i estimar allò que en Jaume ha significat en la seva relació amb tanta gent al llarg del seu ministeri de prevere.

Aquest dijous tindrem la pregària exequial a Vilafranca i serà el millor mitjà per manifestar l'estima multitudinària dels qui el volem acomiadar encomanant-lo al Senyor de la vida, confiant en la promesa de Jesús, agraint els dons que Déu li ha fet al llarg dels seus anys i donant-nos també a nosaltres per mitja d'ell aquests signes de la seva bondat.

“Què li semblarà a mossèn Jaume?”

Impossible pretendre en poques ratlles a cop calent donar una imatge completa de mossèn Jaume. Només unes pinzellades. Els qui l'han conegut en els darrers anys han pogut escoltar dels seus llavis els bons records de joventut, quan com a jove prevere es va prodigar animant la pastoral juvenil a Olesa primer i per Piera-Capellades i tota la comarca, amb un treball entusiasta i ple de zel per desvetllar el goig de l'Evangeli en tants joves que ara, ja grans, no només ho recorden com a cosa del passat, sinó com a arrel fecunda de la seva vida i compromís cristià actual.

També com a germà gran de tants preveres. Ja com a rector a Martorell, on va trobar també inspiració en la figura entranyable de mossèn **Josep Pi**, i després a Vilanova i Vilafranca, mossèn Jaume va conviure i va estar a prop de molts preveres, joves i grans, que sempre van trobar en ell l'amic, el conseller, el testimoni. Tant quan exercia els encàrrecs d'arxiprest o vicari episcopal, com d'una manera molt personal i immediata. “-Li preguntarem a en Jaume”, “-Què li semblarà a mossèn Jaume?”, era una manera usual d'ajudar a enfocar els problemes de la vida pastoral.

Promotor del laïcat

Sempre va creure en el lloc del laïcat a l'Església, fent confiança, donant responsabilitats, creant equips. En tots els àmbits, des de la parròquia i els moviments com a consiliari del Moviment Cristià de Pobles i Comarques, fins a l'àmbit diocesà i català. En la participació i aplicació del Concili Provincial Tarraconense i com a vicari general de Sant Feliu, en els plans pastorals, mossèn Jaume no es donava per satisfet fins que no hi havia una implicació plena del poble de Déu en la vida eclesial.

Una església ben oberta al poble, a la ciutat, a la cultura i al país. En tota la seva trajectòria, molt clarament a Vilanova i la Geltrú i a Vilafranca, va procurar fer-se amb tota la ciutat, amb grups i entitats, amb persones diverses. En ell trobaven acolliment, receptivitat, treball comú en bé de tots, de la convivència. Des d'una arrel de fe molt profunda, amb quin goig escrivia cada any el Vot de Poble a la Mare de Déu de les Neus de Vilanova on aplegava els afanys pastorals i d'evangelització amb les aspiracions ciutadanes. Actualment des de la basílica de Santa Maria de Vilafranca, bategant amb tota la ciutat i el Penedès amb els fidels companys i amics.

I un home de criteri i fidel servidor. Va voler aplicar a consciència el Concili Vaticà II. Va participar en els treballs per a la renovació de la pastoral. Va ser conseller de bisbes a Barcelona i a Sant Feliu amb criteri responsable, lliure i crític, sempre per edificar. En el moment delicat de la divisió de la diòcesi de Barcelona va manifestar activament la seva discrepància sobretot en la manera de procedir, però amb tota honestat i responsabilitat, sense cap incoherència, va prestar el seu suport i servei al poble de Déu en la nova etapa que significà la creació de les noves diòcesis. Va posar tot el seu coneixement i experiència per ajudar el bisbe **Agustí Cortés** i a la comunitat diocesana de Sant Feliu a créixer en fidelitat a l'evangeli i a avançar en la comunió i la missió. I en aquesta tasca, juntament amb tants altres serveis personals i parroquials ha esmerçat els darrers anys de la seva vida.

A Montserrat

Ara, una implacable i ràpida malaltia se'ns l'ha emportat i ens deixa a tots amb una atüiment i una orfandat. Però sentim la seva presència encoratjadora, el seu somriure ample, la seva humanitat afable, el seu bon humor, la seva profunditat cristiana. En la misteriosa comunió dels sants sabem que ell ens seguirà acompanyant i preguem Déu que l'aculli amb misericòrdia i ens concedeixi la seva intercessió per tots els qui en aquest món ell estimà.

Aquests dies els preveres i diaques de Sant Feliu hem estat a Montserrat, en jornades diocesanes. Jaume Berdoy sempre hi era i al final, els darrers anys, es quedava encara uns dies al monestir, prop de la Mare de Déu. Enguany s'hi ha quedat per sempre, ha fet el seu camí "cap el cel". Amb tot l'agraïment, allà ens hi puguem retrobar, que visqui per sempre en Déu.